

Hej Kärleken!

Jag skriver till dig som inte är en utan många, kanske mycket. Det var en tid sedan vi hörde av varandra. Du har lämnat en hel del spår efter dig. Lite här, något där... Saknar dig oerhört!

Du hjälper mig att förstå den märkliga värld som är vår. Du får mig att identifiera vad som är gott även när tillvaron förmörkas och min blick förblindas av all skit. Du rör vid mig så att också jag kan röra vid andra. Rörelsen ger energi. Jag orkar mer, kanske hur mycket som helst. Även tankar är rörelser som en intellektets förförelse.

Det gör ont att tänka onda tankar. De kan ramla in som blytung droppar av äckliga hemskheter i medvetandet. Det är som om det undermedvetna fastnar i klet och rörligheten minskar. Blicken förmörkas. Jag ser inte längre vad jag tänker. När bilden av rörelsen inte längre går att tänka måste den göras. Att låta kroppen ta över är ett sätt att städa medvetandet och på nytt släppa rörelsen fri. Det finns inget terapeutiskt eller romantiskt i det, bara hårt arbete. Sorgen blir kvar. Den är så stor att gråten inte ryms bakom ögonlocken även om jag håller dem stängda och hårt sammanpressade. Dessutom tappar man lätt balansen på nätterna. Naturen är grym som gjort oss så beroende av ljus när det är mörkret som rymmer de starkaste bilderna, tankarna och drömmarna.

Därför har jag byggt en låda fylld av ljus, bebodd av en ko. En kolåda. Kon i min kolåda har koreografens blick. Med ryggen vänd mot omvärlden ser hon rakt in i scenens artificiella ljusväxlingar. Ljus är rörelse som blir synlig i möte med annat. Du vet hur det är. Konst tar gestalt i betraktarens öga, också ett möte. Ljus får det att hända. Till och med för en ko.

Dagsljuset bländar och tvingar blicken mot det som redan är där: definierat, formulerat och avklarat. Hus, bilar, träd, katter, snus, flygplan, övergångställen, hopptorn eller just kor. Jag är ständigt beredd att göra om alltsammans men gör det lättare med din hjälp. Var är du? Hallå!

Kommer du ihåg vad vi brukade säga? Att föreställningens tid utgörs av ett mellanrum, det rum som är mellan det som varit och det som ska bli. Stig in i det rummet och låt dig förföras, beröras, förfaras, utmanas eller provoceras. Hänge dig! Att hänge sig är att vila i ögonblicket. Att vara ett med upplevelsen och spara allt annat till sedan. Så härligt att för en stund åsidosätta jaget till förmån för en helt annan subjektivitet. Den delade. Jag i verket eller verket i mig. Som att drömma sig hel. Ingen tanke eller rörelse stannar vid gränsen.

Vad är det att vara fri? Din frånvaro märks. Jag rör mig genom tillvaron i stora svängar. På omvägar söker jag vidare och skriver artiklar om konst och konstnärlig forskning. En sak som konsten och forskningen har gemensamt är behovet av samhällseliga bidrag för sin omstörtande verksamhet. Min nästa föreställning avser att rubba din. Du ska få se något du ännu inte sett. Är inte säker på vad eftersom det just nu är både mörkt och dimmigt. Jag ställer till förfogande en rörelse som pågår inom, om och runtomkring. En subjektiv betraktelse över det som är vackert, fult, obegripligt eller bara härligt. Jag vill avlyssna det som är rörelser i tid och rum och göra någonting av dem.

Härom morgonen (när resväskan som vanligt stod packad) väcktes jag av mistlurar som tjöt ute på sjön. Det var så vackert (lockande). Var hittar du din inspiration (lust) när du inte är med mig?

Nyss var jag i Kina, nu är jag i Ryssland. Snart reser jag till Finland, England, Estland och däremellan nätter hemma i min egen säng. Ses vi? Den där mannen utan ben som tigger utanför Kenzobutiken, har inte heller sett dig på länge. Generalkonsuln som jag drack kaffe med i morse verkade också rätt övergiven.

Jag måste avsluta det här brevet nu. Måste ut och röra på mig, röra vid, röra om. Bry dig inte om att ringa eller maila. Bara kom!

Efva Lilja